

Rozhovory se životem

43

OBSAH

Už nemáme Pavlu-----	4
Pavlina cesta k poznání-----	5
Vzpomínky přátel z Čech-----	11
Vzpomínky přátel z Rakouska-----	23
Poslední rozloučení s Pavlou-----	25
Synova slova na rozloučenou-----	26
Vzpomínky Pavliny bývalé ředitelky-----	27
Rozloučení sestry Inge-----	28
První poselství z onoho světa-----	29
Několik slov na vysvětlenou-----	30
Seznam vydaných knih Pavly Kašparcové-----	31

Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj

www.rozhovorysezivotem.cz

Věnováno památce

Pavly Kašparové

UŽ NEMÁME PAVLU

Bylo ráno 24. března 2006. Pavla leží už třetí týden v nemocnici. Jako každý den jsem se vypravil za ní. Dlouhá chodba, Pavlin pokoj. Dnes leží podivuhodně klidně, v obličejí spokojený výraz, zavřené oči. Ale něco chybělo. Přístroj na přívod kyslíku byl mimo provoz. A v tu chvíli jsem si uvědomil, že Pavla už necítí žádnou bolest. Boj s rakovinou je u konce. Přišel jsem o deset minut pozdě. Když jsem ji vzal za ruku, byla teplá jako obvykle, ale úplně bezvládná.

Přiběhly sestry. Dověděl jsem se, že odešla úplně klidně, bez boje, bez utrpení. Asi hodinu jsem u ní seděl, než ji ošetřovatelky odvezly.

Věděl jsem, že její stav je velmi vážný, ovšem s tak rychlým koncem jsme nepočítali. V sedm hodin ráno mně telefonovali z nemocnice, že se od večera nic nezměnilo. 9:55 stojí v úmrtním listě jako okamžik smrti.

Pavla se smrti nebála, věděla, co na ni na druhé straně čeká. Odevzdala se plně do Božích rukou, podrobila se vůli Boží, i když ještě nedokončila vše, co si předsevzala.

V posledních dnech měla silné bolesti, ptala se mě, proč musí tolik trpět. Říkal jsem jí: „To nevíme, to se dozvíme až tam nahoře.“ Dnes už ví víc než my, my musíme dál čekat.

To, co následovalo, proběhlo u mne jako ve snu. Naštěstí syn převzal většinu vyřizování, pomohli i přátelé, ale ta velká prázdnota po Pavle bude ještě dlouho cítit. A to nejen u nás, ale i v Čechách.

V poslední době často mluvila o básni Jiřího Wolкера, která je napsaná na hrobě jejích rodičů v Soběslavi: „Až umřu, nic na tomto světě se nezmění a nestane...“ A přece se stalo a změnilo. Už nemáme Pavlu. A Wolkerovy verše můžeme číst i na jejím úmrtním oznámení.

PAVLINA CESTA K POZNÁNÍ

Pavla se narodila a vyrostla v Jižních Čechách, v krajině plně mystické krásy. Na svůj jihočeský původ byla vždy hrdá. Prožila krásné dětství v úzkém spojení s přírodou.

Krátce po skončení války v roce 1947 maturovala na učitelském ústavě v Soběslavi, první místo musela nastoupit v pohraničí na Chomutovsku. Několik let trvalo, než se dostala zase zpátky do jižních Čech. Chtěla pokračovat ve studiu, ale náhlá smrt otce znemožnila její plány. Aby mohl její mladší bratr dostudovat, studovala dále vysokou školu při zaměstnání. Když studium ukončila, učila krátce v Domažlicích a pak se dostala na Vysočinu do Žďáru nad Sázavou. Tam jsme se seznámili, v březnu 1963 byla svatba. Koncem roku se narodil syn František. Pavla byla jako učitelka velmi oblíbená. Ve Žďáře založila velice úspěšný taneční soubor, který získal řadu cen a pravidelně se zúčastňoval i Strážnických slavností. Soubor existuje dodnes, tančí v něm i vnuci původních členů.

V roce 1966 jsem dostal na základě konkursu zaměstnání ve výzkumném ústavě v Brně. Po necelém roce mě rodina následovala do Brna. Pavla dále učila. V roce 1968 jsme byli na dovolené u přátel v Rakousku. Tam jsme prožili dny ruského přepadení Československa. Vrátili jsme se domů, ale tak zvaná normalizace byla pro nás hrozným zklamáním. Vzpomínám si, jak Pavla přišla domů celá rozrušená. Když se rozhodovalo o přípuštění dětí na studium, byly děti inteligence prakticky z „kádrových důvodů“ vyloučeny. Abychom umožnili synovi studium, opustili jsme v květnu 1969 republiku a požádali jsme o azyl v Rakousku. Nebylo to lehké rozhodnutí. Všechno jsme museli zanechat v Čechách. I když jsem po několika dnech dostal zaměstnání, byl život velmi těžký. Pavla pomáhala zvýšit příjmy rodiny pletením, snažila se, aby synek měl vše potřebné jako ostatní děti.

V roce 1973 začala Pavla v Rakousku vyučovat. Vedle jejího vlastního oboru – přírodní vědy – učila s velkým úspěchem hudební výchovu. Na její škole, ústavu pro výuku učitelek mateřských škol a vychovatelů, založila dívčí pěvecký sbor. V krátké době byl sbor

nedílnou součástí kulturního života v našem městě a získal řadu cen v pěveckých soutěžích. Vzpomínáme si na vystoupení, na kterých měl sbor na 150 zpěvaček. Pavlinou specialitou byly písně z Korutan, které jsou silně ovlivněny slovinskou kulturou. Děvčata zpívala s nadšením Smetanovy sbory i české lidové písně v originále, to ale nebylo vždycky snadné. Nedílným přídavkem na zakončení koncertů se stala písnička „Šly panenky silnicí“, kdy celý sál spolu tleskal a podupával.

Pavlu jako učitelku měla děvčata velmi ráda, věděla, že se na ni mohou obrátit jako na mateřskou přítelkyni ve všech problémech. Velmi pěkný vztah měla i ke svým kolegům.

V roce 1990 odešla do důchodu. Začaly zdravotní potíže, dostala plicní embolii, musela brát léky pro ředění krve. Měla i potíže s jídlem, nesnášela tuky. Musela užívat i léky proti gastritis. Po roce 2000 začala silně ztrácet na váze, lékaři marně hledali příčinu. Už tehdy dostala shora varování, že jí hrozí rakovina jater. Koncem roku 2004 objevili lékaři při rentgenu žaludku „něco“ na játrech. Následovalo přesné vyšetření a krátce před Vánocemi diagnóza: V játrech jsou tři velké rakovinné metastázy. Já sám jsem dostal dva dny před Vánocemi výsledek vyšetření: rakovina prostaty. Musel jsem na operaci a Pavla musela začít terapii proti rakovině. U mě to dopadlo bohuďák dobře. Protože jsem odmítl ozařování, musel jsem dostat hormonální injekce, po kterých se moje váha o 15 kg zvýšila. Pavlino léčení bylo velmi zdlouhavé. I když nedostávala klasickou chemoterapii, snášela speciální infuze velmi špatně. Týdny ležela v nemocnici, velmi málo jedla, ztrácela dále na váze. Trpěla na alergické reakce. Začátkem léta se podařilo růst nádorů zastavit, Pavlu poslali na zotavenou do lázní. Začala opět jíst, zesílila, byla schopná normálně se pohybovat. Kolem vánoc 2005 se stav prudce zhoršil. Přestala jíst, silně zeslábla, měla velké bolesti. Musela opět do nemocnice, lékaři se ji snažili posílit, aby mohli nasadit novou terapii. Několik týdnů dostávala posilující infuze, byla naděje na úspěch léčby. Pak se stav prudce zhoršil, dostala horečky. Den po našem 43. výročí svatby Pavla umírá na embolii plic.

Tolik o pozemském životě Pavly.

Důležitější je její cesta k duchovnímu poznání. Už od mládí hledala smysl života. Jako studentka hledala cestu u českých básníků – mystiků – Otakara Březiny a Julia Zeyera. O prázdninách putovali několikrát se spolužáky po stopách Březinových v jižních Čechách. Zajímala se i o indickou a tibetskou filosofii, sbírala literární podklady.

Věřila na inkarnaci, měla řadu sdělení o svých minulých životech. Její neobyčejné nadání pro ruční práce si přinesla údajně ze života jako indiánská žena v Severní Americe. Vzpomínám si na jednu epizodu při prohlídce Říšského muzea v Amsterdamu. Pavla zůstala stát dlouhou dobu před portrétem mladé šlechtičny, která žila asi před třemi sty let. Byla známá pro svoji dobročinnost. Pavla měla být v této době také inkarnovaná v Holandsku. V jiném předchozím životě měla být inkarnovaná jako voják ve Švýcarsku ve válkách s Habsburky, v době legendárního Viléma Tella. Měla zahynout po šarvátce na hranicích s Jižními Tyroly na následky zranění kopím do boku. Pavla měla na tomto místě mateřské znamení, které skutečně vypadalo jako jizva po zranění bodnutím. Ale to není všechno. Na dovolené v jižních Tyrolích jsme se vydali na procházku do Engadinu v sousedním Švýcarsku. Pavla nám najednou řekla: „Kousek dál musí být kostel se hřbitovem.“ Nikdo z nás tuto krajinu neznal. Za zatáčkou stál skutečně prastarý románský kostelík, obklopený hřbitůvkem. Jak jsme se později dověděli, byly tam pohřbeny oběti pradávných bojů.

Pavla neustále hledala, nebyla nikdy spokojena s tím, co už poznala. Pořád toužila poznat hlubší smysl života, chtěla vědět, proč jsme vlastně na světě.

Rozhodující okamžik pro její víru bylo setkání se sestrou Inge v Rakousku. Setkaly se spolu při práci na škole. O tomto setkání nechám vyprávět samotnou sestru Inge:

Tady působilo zázračné vedení shora, a přece začalo všechno velmi prostě: Jako psycholožka poradenské služby pro volbu povolání jsem chtěla v roce 1980 poznat požadavky přijímacích zkoušek na školu pro učitelky mateřských škol. Naše milá Pavla zkoušela hudební a rytmické nadání budoucích žákyň a jejich hlas ve zpěvu.

Po skončení zkoušek jsem ještě hovořila s paní profesorkou a během rozhovoru padla krátká věta, která mě zaujala: „Jsem věřící člověk.“ Protože i já jsem věřící a už v té době jsem byla členem skupiny, jejíž víra byla založena na víře prvotních křesťanů, byla jsem vedena k pozvání milé Pavly k dalšímu rozhovoru ke mně domů – naši duchovní průvodci zřejmě spolupracovali. Přátelský souhlas byl pro Pavlu počátek nového úseku vývoje, který ji přivedl k poznání pravdy, po které – částečně nevědomě – toužila. K Pavle se připojila i její rodina. Naše skupina získala nové hodnotné členy, kteří se aktivně podíleli na její činnosti.

Později měl z její činnosti duchovní užitek i její dřívější domov, kam Pavla přinesla mnoho poznatků, vedená vnitřním úkolem, který cítila.

Děkuji našemu Otci nebeskému a jeho poslům za velkou pomoc.“

Tak se dostala Pavla do skupiny stejně smýšlejících. Našla svoji cestu k naplnění víry. Postupem času se její víra ještě prohlubovala. Celá rodina se seznámila s řadou lidí, se kterými nás dodnes spojuje pevné a upřímné přátelství.

Velký význam pro Pavlu měla její cesta do Izraele. Jela beze mne, v doprovodu bratra Lea a dalších přátel. Bylo to v době vypuknutí druhé intifády. Já jsem měl dost zkušeností ze služebních cest v Egyptě a zůstal jsem raději doma. Hned po příjezdu do Jeruzaléma vybuchla v bezprostřední blízkosti jejich hotelu bomba. Ale měli Boží ochranu a přežili celou cestu bez dalšího nebezpečí. Pavla poznala řadu míst, kde žil Ježíš a první křesťané, řada míst v ní zanechala nezapomenutelný dojem. Vyprávěla o jezeře Getsemanském, o řece Jordánu, o cestě pouští i o řadě měst a stavebních památek. Provázeli je naši duchovní učitelé, kteří jim vysvětlovali skutečný význam jednotlivých míst. Zklamaná byla využíváním návštěvníků církevními institucemi, jako nejhrabivější se ukázala katolická církev. S Boží pomocí se šťastně vrátili domů. Do konce života vzpomínala na pahorky v Galileji, kde v její představě viděla kráčet Krista.

Pavla pořád vzpomínala na domov. Jednou přijela ze školního výletu celá otřesená. Její třída byla na krátkém pobytu ve Waldviertlu,

v okolí Heidenreichsteinu. Otec jedné ze žákyň, u kterých byli ubytováni, jí chtěl udělat radost a zavezl ji na místo, odkud viděla do svých milovaných jižních Čech. Netušil, jak to na ni hrozně zapůsobilo. Byli jsme pár kilometrů od Čech a nesměli jsme ani na pohřeb Pavliny matky a mého otce. Dopisy byly bezohledně cenzurovány, telefonní hovory odposlouchávány a rušeny.

Když nám kolem roku 1985 vyprávěl duchovní učitel Emanuel, že se blíží konec komunistické moci, nemohli jsme tomu věřit. Ale jeho slova se v několika letech vyplnila. Mohli jsme navštívit náš starý domov.

Pavla pocítila nutnost pomoci lidem v Čechách překonat dědictví komunistického panství. Na Nový rok 1991 dostala sestra Gisela inspiraci o nutnosti poskytnout lidem v Čechách duchovní potravu. Vyzvala Pavlu, aby přeložila některé její knihy. Pavla byla v této době pozvána ke spolupráci na vydání další knihy pro české přátele. Přeložila a upravila knížku „Most ke světlu“, kterou vytiskla jedna česká tiskárna. Tiskaři odvedli v podstatě mizernou práci, nekvalitní tisk. Velké problémy byly s distribucí. Většina sešitů zůstala ležet ve sklepě, Pavle zůstaly k placení náklady tisku.

V roce 1992 začala Pavla pracovat na knize „Světlo v nás“. Když byla kniha hotová, začalo dlouhé hledání nakladatelství. Nakonec knihu vydalo nakladatelství Santal v Liberci. Ve stejném nakladatelství vyšlo deset dalších knih, překladů z němčiny i vlastní zpracování. Za žádnou knihu si nevzala Pavla honorář, z vlastních prostředků připlácela na náklady tisku.

V roce 1992 začala Pavla jezdit do Čech na pravidelná setkání, nejdříve jen do Soběslavi, ale brzy následoval Tábor, Sedlčany, Veselí nad Lužnicí, Plzeň, Brno, České Budějovice. Zúčastnila se i soustředění skupiny Santal v hotelu Stráž nad Jizerou. Počet účastníků rostl, besedy se konaly stále častěji. S velkou radostí navštěvovala Pavla geriatrické středisko v Táboře i jiné domovy důchodců. Vzpomínám si, jak nám vyprávěla: „Můj největší úspěch je, že jsem starým lidem pomohla překonat strach ze smrti. Smrt není konec, je to jen přechod do života na jiné úrovni.“

Pavla nezapomněla na duchovní práci i v nemocnici. S řadou lékařů i sester vedla dlouhé a hluboké rozhovory o všech problémech života a našla i silnou odezvu. Byla i jako pacientka velmi oblíbená, neměla velké nároky, chtěla si všechno dělat sama.

Budeme se snažit, aby tradice Rozhovorů nezanikla s Pavlinou smrtí. Tento sešit je první bez Pavly, s Boží pomocí budou následovat další. Pavlu nahradit nemůžeme, její dlouholeté kantorské zkušenosti, její znalosti a přehled o celé duchovní problematice nemá nikdo jiný. Ale už na podzim roku 2005, kdy Pavla pro nemoc nemohla jet do Čech, ji Laurentius napsal krásný dopis. Slíbil, že se se svými pomocníky postará, aby její práce v Čechách žila dál. Přátelé v její bývalé vlasti se musí postavit na vlastní nohy, bude jim poskytnuta veškerá možná pomoc. Při posledním pobytu v nemocnici se Pavle ukázala Anežka Česká. Seděl jsem u ní v pokoji, když se najednou zadívala na prázdnou stěnu a začala s někým mluvit. Po chvíli se podívala na mě a řekla: „Ty ji nevidíš, vždyť je tu Anežka!“ Bohužel jsem ji neviděl a neslyšel. Z toho, co mluvila a odpovídala Pavla, jsem mohl jen vytušit, že i ona slíbila pomoc pro další práci v Čechách.

Tak budeme muset společně jít dál, i když nás Pavla doprovází z onoho světa. V jejím prvním poselství z onoho světa projevuje nesmírnou radost, že chceme v její práci pokračovat.

Napsal jsem řadu vzpomínek. Když jsem četl ostatní příspěvky, tak mám dojem, že moje řádky jsou nezáživné, suché. Ale doufám, že vám pomohou prohloubit vzpomínky na dobrého člověku, kterým bezesporu Pavla byla.

VZPOMÍNKY PŘÁTEL Z ČECH

Uběhlo více než devět roků, kdy jsem potkala poprvé Pavlu. Stála opřená o veřeje dveří v „domečku v Soběslavi“, kam jsme byly pozvány na „zajímavou přednášku jedné paní“.

Stála opřená o veřeje dveří a vítala nás s rozevřenou náručí, rozzářeným pohledem a stiskem ruky, jako se vítají velice blízcí lidé. Tak nás vítávala Pavla. Nelze zapomenout na pocity tepla a světla, které nám vysílala při všech našich setkáních.

Proudilo k nám poznání pro duši i srdce, které tolik obohacovalo naše duchovní vědomí. „Každá duše má svůj čas“ – vyslovil Šalamoun. Ano, naše duše byly lačné po poznání čisté duchovní pravdy, přišel jejich čas procitnutí, zrání. Pavla byla zdroj duchovního světla, pramen, který nás sytil.

Našla jsem a naše duše našly odpovědi na otázku, co je smyslem lidského života, toho, že v životě není nic náhoda a naše životy jsou vedeny. Tolik darů si přinášíme při zrození, ale záleží na nás, jak s nimi budeme zacházet. Hledej chybu, kterou posuzuješ u bližního nejprve v sobě. Měj se na pozoru před negativními myšlenkami, slovy, silami. Nepodléhej emocím, usiluj o vyrovnanost. Rostla a zrála moje a naše víra, pravda o dění duchovního světa. Netrestá Tě Bůh v době životních zkoušek, ale vede Tě, pomáhá a stojí při Tobě s duchovními průvodci, ochránci. ON ví nejlépe, co máš ve které době prodělat a prožít. Vždyť jak on by mohl Otec - nejvyšší Láska, Spravedlnost, trestat své děti! My sami se trestáme svými poklesky a činy, které také sami musíme odčinit. ONI jsou vždy s námi, připraveni pomoci. Jsme duchovní bytosti, to je realita.

A tolik, tolik bylo dalšího bohatství, duchovního poznání předávané nám léta při našich setkáváních s Pavlou. V jejích Rozhovorech se životem a knihách – se vše prostupovalo a upevňovalo naši víru. Dnes jsou pro nás všechny tyto s pokorou přinášené, předávané sešity a knihy studnicí pomoci i moudrosti ve zdolávání běhu našich životů.

Pavla byla pro mne, pro nás duchovní učitelkou, setkání s ní bylo pro mne předělem toku života. Další roky duchovního poznání pokládám za část bytí v bohatství duchovního poznání lásky, moudrosti, ve vědomí pokory žití, kterou byla Pavla pro všechny příkladem. Její oddanost duchovnímu poslání a své duchovní cestě na nás přenášela v pokoře se slovy : „To ne já, mně neděkuj, tam děkuj,“ kdy vztyčila ruku k nebesům, k potvrzení toho, čím bychom my lidské bytosti měly žít.

Toto vše jsou jen střípky, které jsou v nás, v duších, které byly obdarovány poznáním čisté duchovní cesty. „Jak myslíš, cítíš, to je v Tobě, to vyzařuješ, to jsi.“ Pochopila jsem plně význam oslovení „sestro, bratře“. S jakou láskou se setkáváme v duchovním přátelství s bližními, donedávna neznámými lidmi z celého kraje i z širšího okolí, všude tam, kde jsme se setkávali na setkáních s Pavlou.

To vše jsou jen střípky mozaiky našich životů, které již nelze nežít, jsou hluboko v našem nitru.

To jsou jen semínka, která Pavla rozsévala, zalévala s láskou, v pokoře a s péčí o růst každého z nich.

Tvoje slova, Pavlo, ať Vaše Boží jiskry rostou, září a pomohou zapalovat další, jsou v nás – děkujeme .

DĚKUJEME TI, NÁŠ OTČE, DĚKUJEME VÁM VŠEM
ZA PAVLU.

Marie

V myšlenkách se často vracím k setkání s Pavlou, jak mi její přímá cesta k Bohu změnila život. Osobně jsem mohla vnímat její skutečnou víru, pokoru, lásku – lásku k Bohu, ke všem lidem a celé přírodě. Pochopila jsem, že pro následování této cesty není zapotřebí velkých a okázalých chrámů, ať již historických či moderních, stačí třeba i skromná třída ve škole, která ochrání před nepřízní počasí. Vždyť k setkávání nás přátel dochází naprosto spontánně, přirozeně, zde nehrají roli peníze ani žádné jiné materiální bohatství, nejsou zapotřebí senzace ani asistence různých duchovních mistrů.

Pavla s velkou pravděpodobností tušila, že se blíží konec jejích dní. A zde si neobyčejně vážím té obrovské lásky, kterou k nám cítila. Byla zeslabena a velmi unavena svojí těžkou nemocí, a přesto s námi byla i nadále v kontaktu, ochotna nám naslouchat. Nikdy neztrácela optimismus a vždy potěšila a povzbudila naši duši. Kdo z nás má ve svém okolí někoho blízkého s těžkým onemocněním nebo dokonce sám na vlastní kůži s těžkou nemocí bojoval či bojuje, tak ví, že to není vůbec jednoduché. Naopak, je to nesmírně náročné nejen po stránce fyzické a psychické, ale zcela jistě i duchovní. Duchovní myslím v tom smyslu, že člověk s pokorou a láskou v srdci dokáže přijmout každou sebetěžší zkoušku, byť by si mohl klást otázku, proč zrovna já? Spousta lidí se v této situaci mnohdy na Boha zlobí, možná ho někteří i zatracují. Pavla svůj úděl přijala s pokorou, prošla celou svojí nemocí a v závěru nám předala velice důležité poselství, že s opravdovou vírou v Boha, v sílu přírody, v energii vesmíru (vždyť vše je přece jedno a to samé!) skutečně můžeme zvládnout každou zkoušku. Vzpomeňme si, jak Pavla říkala a zdůrazňovala: „Vy se nemáte čeho bát, Kristus je a bude s vámi!“.

Víra přece není vstupenkou do blahobytu ani pozemského ráje. Víra také v žádném případě neznamená, že věřící bude ušetřen všech nepříjemností, že bude izolován od všeho zlého, že bude žít v nějakém uměle vytvořeném světě. Víra je vědomí, že na životní zkoušky nejsem sám, i když kolem mne zrovna není jediné blízké lidské duše. Jak je to jednoduché, ale zároveň i nesmírně těžké přijmout a pochopit!

Člověk nesmí být malověrný, musí být trpělivý, protože pochopení významu většiny poselství je především otázkou času, nedočkavostí se k poznání rychleji nedostaneme. Až s určitým odstupem, po zklidnění svého nitra a zvládnutí emocí, ten kdo neztratil víru, pochopí skrytá poselství. Většinou s údivem zjistí, jak jsou tato poselství jednoduchá a jasná. Zpětně si pak uvědomí, jak se na cestě k poznání utápěl ve složitých konstrukcích, jak se v zoufalé snaze získat okamžitou odpověď chytal různých falešných berliček a hledal všemožné zkratky, které ho však ve skutečnosti odváděly od skutečné pravdy.

Víra to je jen a pouze tvrdá práce na sobě samém, práce kterou za nás nikdo neudělá a ani udělat nemůže. Je to práce na celý náš život. Obrovským povzbuzením pro nás může být to, že víra je obrazně podobná jízdě na kole nebo plavání, které se člověk jednou naučí a už je nikdy nezapomene. Ale než tyto dovednosti získá, mnohdy spadne, nabije si nos, napije se slané mořské vody, a když už si zoufá, jestli se mu to kdy povede, že bude vůbec někdy úspěšný, s údivem zjistí, že najednou jede, že ON JEDE sám a bez pomoci, že ho voda báječně nese. A úplně stejně „jednoduché“ je to i s vírou. Pavla nás povzbuzovala, připomínala, že „šlapat na kole nebo plavat“ MŮŽE PŘECE KAŽDÝ. Pavla, s trpělivostí její vlastní, nám znovu a znovu ukazovala, jak se správně „na kole šlape, jak se ve vodě dělají tempa“, ale to „jak udržet rovnováhu nebo jak si lehnout na vodu“, v tom už nám poradit nemohla, to BYLA, JE a BUDE osobní záležitost pouze nás samotných. A toto považuji za Pavlino hlavní poselství, za hluboký vklad do mého života.

Marta

Celý můj život mne to táhlo se zabývat smyslem svého života. A tak jsem vystudovala biologii, chemii, vzala si za manžela lékaře. Pak jsem zažila události, které jsem nebyla schopna ani svým vzděláním vysvětlit.

Ale vše je, jak má být. Duchovní svět věděl, že jsem zralá na návrat. Najednou přicházely informace – z knih, od lektorů. Stala se ze mne cestovatelka za duchovní pravdou, hltač knih.

Ta opravdovost byla však tak veliká, že jsem se jednoho dne setkala s informací tak novou, tak krásnou a smysluplnou, že jsem musela autorku vidět, slyšet a seznámit se s ní. Naši Pavlu znáte. Pavla ale byla jiná učitelka. Laskavá, vždy klidná a příjemná. Jiní učitelé mne překvapovali svojí občasnou arogancí, nedostupností. Krotila jsem své zklamání, sváděla na vlastní ego. Ale u Pavly nebylo třeba ničeho podobného. Pavla vždy ochotně přijížděla, zářil z ní klid a žití v Pravdě. Byla skromná, myslela vždy na druhé, veškerou chválu posílala nahoru. Ano, to její krásné gesto!

Nevím, zda by měla radost z chvály, kterou o ní píšeme. Ale o Lásce se má psát, o pozitivním příkladu pro druhé také. O pracovitosti, o rozdávání moudrosti, o dodávání odvahy řešit karmické události. Ty to zvládneš, říkala nám. Vydrž to.

Pavla sedávala tiše mezi námi. Dávala prostor člověku, zasahovala v nutném případě. Však víte, ti moudří zůstávají v ústraní. Nedejou se na výsluní, nečekají na chválu, naopak, brání se jí.

Pavla znala zákonitosti čísel, působení hvězd, uměla být v kontaktu s přírodou. Ale poznali jsme to jen z jejích občasných drobných poznámek. Dobře věděla, že pozemský člověk neodolá a cenný pozemský život utratí ve zbytečnostech. Dlouho mi trvalo, než jsem si uvědomila, že netřeba virgulií, zpívání indických melodií, mávání rukama či užívání cizích slov. „Proč se vážete na hmotného člověka? Pozemský člověk nedokáže nechybovat, volejte ke svému Otci.“ „Můj Pane!“ – slyšíte tu její horoucnost?

A tak jsem pochopila. Je třeba poctivě odžívat každý svůj den. Je třeba se napojit na svého Otce, však i teď o nás ví. Na téhle temné planetě není život jednoduchý, ale máme pomocníka. Každý svého, a ten je neustále připraven pomoci. Tak tohle mi žádný jiný lektor neřekl. Jiným učitelům vlastně vyhovovalo, když jsme na nich byli závislí.

Až mne můj Pán zavolá, půjdu, říkávala naše Pavla. K našemu smutku se tak letos v březnu stalo. Ale víme, nelze naříkat, je třeba děkovat za čas, který jsme mohli s Tebou, Pavlo, kráčet. Dala jsi nám do života mnoho. Nyní již známe to podstatné, co je pro dobrý a smysluplný život třeba. Slibujeme Ti milá Pavlo, že vytrváme, že budeme na sobě pracovat, že budeme žít také pro druhé a šířit poznání, jehož prostředníkem jsi zde pro nás v Čechách byla. Stala jsi se součástí našeho života a víme, že i Ty nám budeš pomáhat. Děkujeme Ti za Tvé přátelství i za to, jak hluboce jsi vstoupila do našeho života a ovlivnila ho. Těšíme se, že se zase jednou setkáme.

S láskou

Helena a Karel

Je to již neuvěřitelných 46 let, co jsem poznala člověka mimořádných kvalit, charakteru, člověka čestného, obětavého, plného lásky – PAVLU. Od samého začátku seznámení se u mne ve vztahu k Pavle mimo přátelství objevovalo něco nevysvětlitelného, co jsem pochopila až po dlouhých letech mého života, i jejího života v Čechách i v zahraničí, kam odešla se svou rodinou v r. 1969. Důkazem opravdovosti mého citu a vztahu k Pavle bylo jméno toho nejdražšího, co žena může mít, jméno druhorozeného syna narozeného v r.1966.

Naše opětné setkání bez předchozí domluvy po její 20leté emigraci s ní a jejím manželem na vídeňském nádraží v prosinci r. 1989 bylo téměř osudové. I následné mé onemocnění v letech 1990 – 1991 bylo pro mne velkou školou mimořádné velkorysosti, obětavosti,

morální podpory a velké nezištné pomoci Pavly, jejího manžela, syna i přátel. Jsou proto neustále vzorem pro můj život a patří jim za to velké dík. Pro nás v té době věci nepochopitelné – u nich byly samozřejmostí.

Pro mne se v té době otevřely nové obzory poznání, které jsem jen tušila a snažila se je pochopit. Díky Pavle, která mne navštěvovala v sanatoriu v době mého léčení, dostávala jsem darem lekce učení, které bylo pro mne neznámé. Byl to okamžik poznávání čistých duchovních pravd nejen pro mne, ale později i pro všechny, kteří se tomuto učení otevřeli.

Tak v r. 1992 začala v Čechách naše pravidelná setkávání, na kterých nám Pavla otevírala brány duchovního poznání, předávala své znalosti, zkušenosti a poznatky.

Okruh posluchačů se neustále rozšiřoval. Do Soběslavi přijížděli přátelé nejen z blízkého okolí, ale i následně ze Sedlčan, Tábora, Českých Budějovic, Plzně i Prahy. Frekvence našich setkávání se stupňovala, počet zájemců o ně rostl. Na žádost našich přátel se začala uskutečňovat samostatná setkání v Sedlčanech, Táboře – zde i mezi seniory G centra, Plzni, Veselí nad Lužnicí a Českých Budějovicích. Zpočátku zajížděla Pavla také do Liberce, Brna a horského hotelu Stráž nad Jizerou.

Velkým pomocníkem se stává pro nás všechny publikační činnost Pavly, která začala již v r. 1992 sešitem „Most ke světlu“. Vydává ho za pomoci svého manžela i syna jako první česky tištěný sešit před pravidelnými „Rozhovory se životem“. Na Rozhovorech pracovala do posledních okamžiků svého života.

V listopadu téhož roku navázala Pavla spolupráci s nakladatelstvím SANTAL v Liberci. To již v následujícím roce vydává první knižní publikaci „Světlo v nás – 12 duchovních sil člověka“. Pavla vydala celkem 12 knih – 7 autorských a 5 překladů (viz příloha). Dvanáctou knihu „Ohněm pozemského života ke světlu“ – Gizela Weidner tisknou a vydávají společně se svým manželem.

Slovy nelze vyjádřit velikou pokoru a radost, se kterými vykonávala Pavla úkol duchovní učitelky. Poslání plnila se svou rodinou vedená hlubokou láskou k našemu Otci a Ježíši Kristu. Stejnou motivací byla i láska k milované vlasti, zvláště k jižním Čechám, která ji přivedla mezi nás. Bylo pro mne a moji rodinu velikou ctí napomáhat Pavle v její činnosti v Čechách – ze srdce za tuto možnost děkuji.

Odešel nám vzácný člověk, člověk plný horoucí lásky, porozumění, který nám ukázal cestu nového života. Je na nás všech, abychom toto poslání dále nesli a prací na sobě samých dokazovali opravdovost své cesty. Abychom se semkli v jednu velikou duchovní rodinu, která si vzájemně pomáhá, podporuje se, abychom tak jako ona zůstali věrni svému poslání a úkolu do konce svého života.

Pavla nás naučila mnoho a těžko se hledají slova pro vyjádření díků za vše, co pro nás vykonala. Je to závazek pro další pokračování v tom, co ona zde začala. Bylo to její největší poslední přání.

Člověk odchází, ale v našich myslích a srdcích zůstává stále.

S láskou děkuji za vše.

Jaroslava

Milá Pavlo,
začínám tenhle „dopis“ posté a nevím jak dál...

Všechna slova mi připadají neohrabaná. Kdybys tu byla, stačilo by, abychom spolu mlčely – a Ty bys věděla, co chci vyjádřit. Slova díky jsi vždycky odmítala, ale přečetla by sis ve mně kromě nich i lásku a vděčnost. Jenže tu nejsi.

Přiznám se, že mě Tvůj odchod zaskočil – i přesto, že celkem logicky jsem mohla očekávat, že k němu dojde. Přesto, že vím, že se zase shledáme. Přes to, žes v poslední době hodně psala o smrti, o přechodu do jiných prostor.

Často Tě vidím před sebou, jak říkáš: „Nemáte se čeho bát.“ Pomáhá mi to a pomáhat bude, i když přijdou ještě těžší doby.

Pomáhalas mi také, když jsem se pouštěla na tenký led v souvislosti se změnou zaměstnání.

Mrzí mě, že jsem nemohla pomoci já Tobě. V knihách, kde jsem si hledala pomoc na obdobný neduh, jsem si často na okraj připsala PAVLA, PAVLA, abych Ti pak pověděla, co by se ještě dalo vyzkoušet. Jenže předešla mě ta zpráva.

Doufám, že snad aspoň světlé myšlenky na Tebe – od nás, členů Tvých kruhů – k Tobě přicházejí a že Tě těší naše snaha být lepší a žít tak, abys z nás měla radost. Ostatně, Ty jsi v nás TO LEPŠÍ dokázala vidět vždycky – na tom jsi stavěla a to jsi v nás tiše, trpělivě a všestranně podporovala.

Milá Pavlo, i když jsi říkala, že jsi jen prostředník a slova díky jsi vždycky odmítala, děkuji Ti za sílu a poznání, děkuji za sešitky, kterými jsi nás vybavila.

Díky, že mohu to všechno předávat dál; spouště lidí jsem o Tobě vyprávěla, často používám i Tvá slova, která se mi v pravou chvíli vybaví.

Děkuji i Tvému Františkovi, který Ti byl oporou a který nás s Tebou spojuje.

Mám Tě moc ráda, ať jsi kdekoli, a ten přítomný čas je namístě.

Hanka

„Člověk je bohatý tím, co učinil pro druhého.“

J. W. Goethe

Stále ji vidím, jak sedí v neútné a začouzené sborovně jedné ze žďárských škol na Českomoravské vrchovině. Vážná a poněkud posmutnělá četla eseje Otokara Březiny. Byla to Pavla Kašparcová, tehdy ještě Zemanová.

Nejdříve upoutala pozornost její vysoká, štíhlá postava, její oduševnělá tvář vyzařovala odvahu a inteligenci silné osobnosti. Pocházela z jižních Čech a neměla tehdy kde spát. Sblížily jsme se rychle a společně jsme hledaly byt i pro její maminku. To se nakonec zdařilo a naše osudy se propojily.

Pavla učila sice chemii a biologii, byla to však žena velkého formátu s všestranným talentem. Její charisma bylo tak obrovské, že založila brzy národopisný soubor „Jitřenka“, s nímž měla úspěchy od malých regionálních vystoupení až po celostátní soutěže, jejichž vrcholem byla účast souboru na národopisných slavnostech ve Strážnici.

Jestliže učitel zanechá ve svých žácích stopy citového a estetického vlivu až do jejich pozdního věku, pak to byla nesporně učitelská osobnost – velký Mistr, a takovou osobností Pavla nepochybně byla. Svědčí o tom dnes už padesátiletí nadšenci, kteří se scházejí k besedám i tanci, a co je nejkrásnější, tančí i jejich děti a vnoučata.

Pavla nebyla jen učitelkou a vedoucí souboru, byla přítelkyní a kamarádkou. Ač přísná a nesmlouvavá, měla smysl pro humor a často i pro recesi, což žáci milovali. Našla hluboký vztah i k rodičům a k lidem, kteří ji potřebovali a vyhledali.

Pro mne byla tehdy nenahraditelná. Denně po vyučování jsme se setkávaly při nácviu (doprovázela jsem soubor na klavír), pak následovaly naše hovory, které často končily u ní doma, kde čekávala paní Zemanová.

Pavla měla plno myšlenek a nápadů a nehleděla na svůj prospěch. Byla zdvořilá, ale trvala na svých zásadách, což svědčilo o pevném

charakteru. Do čehokoliv se vložila, to se jí zdařilo. Dovedla šít, plést a krásně vyšívát, měla smysl pro detaily a ladění barev, a tak její pletené svetry a šaty měly vždy velký úspěch.

Měla ráda přírodu a v ní vše živé, zvířata, ptáky, rostliny. Milovala dálky a hory. Vzpomínám na školní výlet do Malé Fatry, kam snad tehdy poprvé letěla z našeho vnitrozemí celá třída letadlem včetně asi sta vajec, určených pro naši obživu. Pavle se podařilo toto kuriózní spoluzavazadlo v podobě velké krabice obhájit i před piloty. Věděla si vždy rady a jednala ihned se vší rozhodností a veškerou autoritou.

V době tehdejšího totalitního režimu, kdy se jeden bál druhého, vzala za své také úcta k učitelskému povolání a důstojnost učitelského stavu. V tak tíživé době bylo naše přátelství přímo darem od Boha. Mohly jsme si důvěřovat a nikomu se tehdy nepodařilo nás rozdělit.

Otevírám stránku našich dalších osobních osudů. Pavla i já jsme se vdaly. Obě jsme měly syny a obě jsme se přestěhovaly. Pavla do Brna, kde žila s rodinou až do roku 1969. Byl to pro mne krutý okamžik, když mně sdělila, že opouští i s rodinou definitivně republiku. Později jsem pochopila, že v Rakousku měla najít svůj druhý domov, nové přátele, solidní poměry, umožnit svému synovi přiměřené vzdělání, postavit s manželem dům a znovu nastoupit po velkém úsilí úspěšnou pedagogickou dráhu. Své učitelské působení – stala se i zástupkyní ředitele pedagogické školy – dovršila četnými diplomy a vyznamenáním od tehdejšího rakouského prezidenta. To byla velká pocta pro českého učitele – emigranta.

Obě naše rodiny se setkaly po více než 20 letech. Pavla se nacházela už na jiné cestě, na cestě duchovního poznávání, psala knihy a šířila své hluboké vyznání zejména v rodných Čechách. Pomáhala všude, kde to bylo možné, při povodních v roce 1997 například v Bochoři na Moravě a jinde, poté při záplavách v Čechách pomáhala starým lidem a všem, kteří její pomoc potřebovali. Jsem vděčná za pomoc celé rodiny i mému synovi při stavbě podkrovního domu. Pavlu lidé neprosili o pomoc, ona z vlastní iniciativy věděla, kde je toho třeba.

Děkuji Ti, Pavlo, za Tvoje velké lidské srdce, které nemyslelo na sebe, ale vždycky na jiné. Darem lásky k bližním, jedním z největších, je právě dar poznání duchovních hodnot, který byl našim lidem, sevřeným neúprosným totalitním systémem, odpírán. Tvé duchovní poselství nám dávalo naději, že život má smysl, najde-li cestu víry.

Tvá láska nenabyla forem prázdných proklamací, jméno této velké lásky byl č i n . Loučím se s Tebou, Pavlo, slovy určenými všem vnímavým lidem a cítím, že se jimi obracíš i ke mně. Jsou to poslední slova, která jsi napsala v současném životě:

„Přeji ti srdce plné lásky, které tě vede životem, zaplaveno stálou radostí, a rozsívá při každém kroku pokoru, pomoc a dobré myšlenky.

Přeji ti vlastnosti, které tě dovedou k zářivému cíli všeho, co sis předsevzal před příchodem do života: „Blíž k Tobě, Otče, blíž!“

Brno, duben 2006

Ingeborg

Každý, kdo se dostává ve svém životě k důležitému mezníku, hodnotí čas právě prožitý. Stejně tak i já. Přemýšlím o svém životě a snažím se jednotlivé epizody poskládat. Ráda bych, aby mělo vše svůj smysl a řád. Vyhovuje mi to tak.

Teprve po setkání s Pavlou dostal můj život pevná a jasná pravidla, po jakých jsem toužila dávno. Je to ale zvláštní. Člověk většinou řád nerad dodržuje. Brojí proti němu a vytváří si své zákony, podle kterých by rád, aby jeho život fungoval.

Dlouho jsem nemohla pochopit proč právě mě život dovedl až do Sedlčan. Moje rodné město je Tábor, převážnou část jsem prožila v Karlových Varech, poté v Praze. Sedlčany? Dlouho jsem si zvykala a teď tomu místu mnoho dlužím. Jsem si ale jistá, že člověk dlužen nezůstane, a tak s vděčností budu vracet.

Pavla mi podala pomocnou ruku na té krkolomné cestě poznání, povzbuzovala, utěšovala, ale i chyby dokázala vytknout. To byl ten správný učitel. Její víra byla tak opravdová, že i já toužila prožít alespoň kousek stejné radosti. Tak dlouho jsem hledala a přemýšlela nad smyslem svého života. Ne rodiče, škola či společnost, ale Pavla mi pomohla udělat v mých myšlenkách pořádek. Kdo ví, co jiného bych dokázala vymyslet. Pomalu ale jistě jsem s její pomocí upevnila svou víru.

Ach já vím, škobrtnu ještě mnohokrát. Ale slyším jasný a rozhodný hlas – není důležité kolikrát upadneš, ale musíš se pokaždé zvednout a jít dál, ty to dokážeš, moje milá.

Tak tedy dobrá, Pavlo, ale kdo mi bude foukat bolístky?

Jitka

VZPOMÍNKY PŘÁTEL Z RAKOUSKA

Bylo to v roce 1980 (nebo 1981), kdy jsem se s milou sestrou Pavlou na duchovní přednášce v St. Pöltenu setkala. Byla mi velmi sympatická. Něco mě k ní přitahovalo a krátce jsme spolu hovořily.

Později se stala členem naší skupiny, ve které jsou nám Božími posly předávány duchovní pravdy, a tak jsme se pravidelně setkávaly při přednáškách a pobožnostech. Naše přátelské spojení bylo vždy harmonické, protože jsme měly stejné zájmy, stejné názory a obě jsme se snažily dostat blíž k Bohu.

Na Nový rok 1991 jsem dostala inspiraci, že by bylo velmi užitečné, kdyby milá sestra Pavla přeložila do češtiny některé knihy a brožury, které jsem vydala, aby tyto důležité duchovní pravdy mohli poznat i přátelé v Čechách.

Tuto inspiraci jsem hned sdělila Pavle, která byla okamžitě ochotna tuto práci převzít. A tak vzniklo v Čechách několik skupin, ve kterých byly předávány sestřám a bratrům tyto vzácné duchovní pravdy.

Zmíněnou práci dělala Pavla s nadšením, radostí, plná elánu, protože mohla pozorovat úspěchy v duchovním vývoji přátel v Čechách. Po každém návratu z cesty do svého bývalého domova mně vyprávěla, radostí zářící a plná nadšení o jejich setkáních a o pokrocích, které dosáhli čeští sestry a bratři.

Jak jsme slyšeli od Božích poslů, nachází se Pavla v současné době za odměnu pro její nesčíslné dobré skutky v krásné, jasné sféře na onom světě. Bude se jistě snažit pomoci, aby přátelům v českých zemích byly i nadále předávány duchovní pravdy. I já chci tyto snahy podpořit.

Příklad jejího života nás musí povzbudit, abychom se i my snažili dosáhnout takové krásné a světlé místo na onom světě.

Já jsem i nadále s láskou s milou sestrou Pavlou spojena a vím, že je tomu tak i u ní.

Za tuto milost poznání děkujeme Bohu, našemu všemocnému Otci nebeskému i našemu milovanému Spasiteli, kteří nám umožnili prostřednictvím jejich poslů poznání pravdy, že nikdo není zatracen, že vše žije dál a že se všichni zase jednou shledáme.

S láskou

sestra Gisela

*Svět ožívují lidé, kteří dělají víc,
než je jejich povinnost!*

Chtěli bychom naši milé Pavle, než se s ní zase setkáme ve světlém onom světě, srdečně poděkovat za její obzvláštní ochotu vždy pomoci a za přívětivost, kterou projevovala ke všem členům naší rodiny.

Za všechny krásné zážitky, které jsme s Pavlou na tomto světě prožili, děkujeme našemu Otci nebeskému!

V srdečném přátelství

Karin, Hermi, Wolfgang a Leo

POSLEDNÍ ROZLOUČENÍ S PAVLOU

Pavla tušila, že její nemoc nelze zastavit, a s trpělivostí uvažovala o konci svého života. Tak mluvila příležitostně o tom, jak si představuje svůj pohřeb: Žádná kapela, žádný kněz, žádné věnce a květiny. Jen krátké rozloučení v úzkém kruhu. Museli jsme slíbit, že parte rozešleme až po pohřbu.

Netušili jsme se synem, jak brzy budeme její přání plnit. Nebylo to lehké, věřte nám.

S Pavlou se přišlo rozloučit asi 60 lidí. I květiny ležely u její rakve, přestože prosila, aby peníze na věnce dali raději potřebným.

Místo kněze vedl obřad pohřební řečník. Místo hudby jí zazpívali kolegové a žáčky její bývalé školy.

Po úvodní písni promluvil řečník německy o Pavlině životě, pak jsem česky pozdravil krátce hosty z Čech. Syn se rozloučil s matkou několika slovy a poděkoval jí za její obětavost. I její bývalá ředitelka jí poděkovala za práci na škole. Pak zazpívali kolegové Pavly „Blíž k tobě, Bože můj“ a doprovodili jsme rakev ke hrobu. U hrobu se pomodlila přítelkyně Inge, vedoucí naší skupiny, Otčenáš v původním znění a řekla také několik slov na rozloučenou, která jí bohužel vítr odvál od úst.

Tak jsme se rozloučili s Pavlou. Většina účastníků se přesvědčila, že i bez církevních obřadů je možné důstojné rozloučení s drahým zesnulým.

Pavla už leží v černé zemi, zbývají nám jen vzpomínky a prázdnota po ní. Ale její práce žije dál a chceme v ní pokračovat.

Malá poznámka na konec: Členové naší rakouské skupiny nám předali místo květinových darů 2500 € pro ty v Čechách, kterým už Pavla pomáhala.

SYNOVA SLOVA NA ROZLOUČENOU

Nejdou mně z hlavy slova, která jsem slyšel již před mnoha lety. Jak vypadá smrt z druhé strany, odtamtud, kde po smrti – jak mnozí z nás věří – život po smrti jde dál. Tady truchlíme, pokoušíme se vyrovnat s bolestí rozloučení. Milovaný člověk nás opustil a již nikdy se nevrátí. Na onom světě však pořádají slavnost na přivítanou, zdraví toho, kdo se vrátil domů po dlouhé, ne vždy jednoduché cestě.

Z tohoto hlediska se nepoddávám smutku, i když mně její ztráta velice bolí. Přeji své matce šťastné přivítání na onom světě. Místo smutku cítím potřebu poděkovat jí za tu část dlouhé cesty, po kterou jsem ji mohl provázet. Já jsem přijímal, ona byla dávající.

Svoji životní cestu neměla lehkou. Byl tu okamžik, kdy se za ní uzavřela hraniční závora. S řadou blízkých lidí se již na tomto světě neměla setkat. Byly to doby, ve kterých celé noci pracovala, šetřila na sobě, abych mohl prožít bezstarostné dětství. Její zásadou bylo, aby tu byla vždy pro mne jako matka, materiálně i emocionálně.

Co jsem si od mé matky odnesl, z toho vyplývá. Napadají mně slova z básně amerického básníka Longfellowa. Jeden verš zní přibližně přeložen takto: Ani radost, ani bolest nejsou náplní našeho života, mají jistě svůj smysl, ale jsou vlastně jen doprovodný zjev. Vlastní obsah života je jednat tak, abychom každý den viděli kousek dál než ve dni minulém.

Moje matka jednala, a jak jednala! A brzy poznala, že skutečný pokrok se odehrává v nitru. Její víra – a k ní mně také přivedla – je vybojovaná, není z venku převzatá. I její jednání při plnění lásky k bližnímu bylo – to se odvažuji tady říci – příkladem pro ostatní.

Přeji své matce, aby mohla při uvítání nahoře hledět zpět na vyplněný život ve smyslu Kristova učení. Věřím, že ji mnozí z vás stejně děkují jako já. Děkuji!

VZPOMÍNKY PAVLINY BÝVALÉ ŘEDITELKY

S velkým pohnutím jsme v sobotu přijali zprávu o smrti Pavly Kašparové. Jako její bývalá ředitelka bych ráda vzpomněla na několik podstatných okamžiků v její bohaté a záslužné činnosti ve škole.

Mag. Pavla Kašparcová učila v letech 1973 až 1990 na spolkové škole pro učitelky mateřských škol, později na škole pro Pedagogiku mateřských škol a vychovatelů. Vyučovala hudební výchovu, instrumentální hudbu a přírodní vědy.

Její život byl prodchnut láskou k hudbě a hudební výchovu mládeže považovala za svůj hlavní úkol. Velký význam v její činnosti měly koncerty pěveckého sboru jejich žákyň. Probudila lásku k hudbě u celé řady lidí a měla tak velkou zásluhu při práci pro veřejnost a pro uznání činnosti naší školy. Vedle hudby se snažila probudit v mladých lidech lásku k přírodě a přesvědčit je o nutnosti ochrany našeho životního prostředí.

Pavla byla zákyním a žákům, kolegyním a kolegům, nám všem, vzorem. Její citlivý přístup k problémům pomohl mnohým při řešení těžkých záležitostí.

K jejímu mnohostrannému nadání patřily i znalosti v administrativních oborech, její pomoc při budování našich škol i činnost jako zástupkyně ředitelky při mé nepřítomnosti. Za svoji vynikající pedagogickou práci ji vyslovily školní úřady dík a uznání. Spolkový prezident ji udělil čestný titul „vrchní studijní rada“.

Ráda bych ti, milá Pavlo, dnes poděkovala za tvoje vynikající zásluhy ve službách škole, mládeži, kolegům. 31 roků jsme spolu pracovaly, chci ti poděkovat i za naše osobní přátelství.

Neloučím se s tebou jen za moji osobu, mluvím jménem školního společenství obou našich škol. Moje slova vám mají, milí truchlící pozůstali, vyslovit upřímnou soustrast, prosím, aby vám Bůh dopřál útěchu a naději na budoucí setkání. Musíme věřit, že smrt nám lásku nebere, ale že ji zase obnoví.

Milá Pavlo, zachováme si na tebe milou vzpomínku!

ROZLOUČENÍ SESTRY INGE NAD HROBEM

Jako dlouholetá přítelkyně naší drahé zesnulé si dovoluji říci také několik slov na rozloučenou. Slova, pronesená v obřadní hale potvrzují, že naše milá Pavla byla hluboce věřící, věřící v nadkonfesionálním smyslu, bez jednostranného dogmatického myšlení. Snažila se žít ve smyslu Kristova vyzvání: „Miluj Boha nade všechno a svoje bližní jako sebe sama!“ Snažila se poznané pravdy ve svém životě uskutečnit.

Chceme jí poděkovat za to, že si naši zemi vybrala jako nový domov, a věříme, že toho ona sama a ani její rodina nikdy nelitovali. Děkujeme jí za všechno, co jsme se od ní mohli naučit, a jsme přesvědčeni, že náš Otec nebeský její činnost bohatě odmění a že milé Pavle bude dána příležitost, aby i z onoho světa mohla účinně podporovat započatou práci v sousední zemi. Aby semeno, které zasela, přineslo bohatou úrodu. Duchovní svět dá sílu i jejím pozůstalým a bude je doprovázet s požehnáním.

Dáváme zemi zpět to, co bylo na milé Pavle smrtelné. A to, co z ní dále žije, nám říká: „Nebud'te smutni, dopřejte mně přechod do mnohem krásnějšího světa, kde panuje mír a harmonie, blíž k Tobě, Bože můj!“ Pomodleme se na paměť milé Pavly modlitbu Páně, a to v původním znění, jak se i ona modlila:

"Otče náš na nebesích,
Stvořiteli všeho a všech,
posvěť se jméno Tvé.
Tvé království přijď k nám blíž
a Tvá vůle se staň v nebi i na Zemi.
Dej nám chléb pro budoucí dny
a odpusť nám naše prohřešení!
I my chceme odpouštět všem,
kteří se proti nám provinili.
Otče náš, buď naším vůdcem
a ochráncem v pokušení
a osvobod' nás z moci zla!"

A M E N.

PRVNÍ POSELSTVÍ Z ONOHO SVĚTA

Ted' bych vám chtěl sdělit, co jsem se dověděl o sestře Pavle a sestře Traude (bývalá členka naší skupiny, která zemřela krátce před Pavlou). Po jejich úplném procitnutí jsem je mohl navštívit. Zjistil jsem, že jsou obě již z tzv. „hospitalu“ (kde byly z jejich éterických těl odstraněny zbytky jedů z jejich léků) propuštěny, lépe řečeno mohly se s radostí přestěhovat do jejich přechodného duchovního domova. Uvědomte si: přechodného. Důvod vám ještě vysvětlím.

Sestra Pavla dosáhla ve svém vývoji chvályhodného stupně, který také s radostí přijala. Ale její hlavní myšlenky věnuje svému Atíkovi – doufám, že jsem jméno správně vyslovil. Pokoušela se dostat s ním do spojení i s pomocí svého duchovního průvodce, ale zatím se to nepodařilo. Ale má velkou radost, že manžel její životní dílo pro přátele na druhé straně hranic považuje za tak důležité, že se chce dále starat, aby nebyli odříznuti od zdroje pravdy a aby jim byl živý chléb pravdy dále předáván.

A to je pro sestru Pavlu největší radost, kterou v současné době vyzařuje. Řekla mně, když jí bude umožněn další vývoj – a o ten se bude ze všech sil snažit – bude manžela provázet při další práci, bude se snažit k němu přijít, to je její nejbližší cíl, její největší radost. A to budeme podporovat. Chceme pomoci přátelům na druhé straně pozemských hranic – které jsou jen ve vašem světě, u nás neznáme hranice, my jsme všichni sestry a bratři – aby jim i nadále byl předáván duchovní chléb života.

A za to ti Pavla, milý bratře, děkuje. Jmenuje tě Atík (v originálním záznamu Atši), nevím, co to znamená, předpokládám, že Franz. Ale to je nakonec jedno, je to přezdívka, kterou jsem Pavle povinen autenticky předat dál.

Pavla mně poděkovala, že jsem tobě a tvým milým, synovi, snaše a ostatním přátelům předal její sdělení. Prosí vás o prominutí, že byla

mnohdy malicherná, že prosazovala jen vlastní zájmy, potlačovala názory ostatních, že byla bohužel často jednostranná. To je vysvětlení, které vám současně má ukázat, jak je možné už v krátké době života na onom světě dosáhnout tolika poznání, kde lze nalézt možnost dojít k těmto poznáním. Proto chce pomoci jejímu milému Atíkovi. A proto touží, aby mohla uspíšit svůj duchovní vývoj a mohla samostatně působit a pomáhat a neúnavně na tom pracuje.

To je to podstatné. Děkuji ti, milá sestro Pavlo, že jsi mi své poselství předala, a že jsem je mohl dále předat.

NĚKOLIK SLOV NA VYSVĚTLENOU

Pavla pracovala až do poslední chvíle na dalším čísle „Rozhovorů se životem“. Silné bolesti a slabost jí nedovolily v práci pokračovat. Protože její nakladatelství z různých důvodů nevydalo její poslední knihu, chtěli jsme její texty otisknout v dalších sešitech, aby měli přátelé podklady pro další práci. Po jejím odchodu jsem chtěl do plánovaného sešitu napsat jen několik slov na rozloučenou s Pavlou, ale pak bylo dohodnuto, že jej celý věnujeme památce Pavly. Kromě údajů o její cestě k poznání chtěli napsat i někteří členové skupin v Čechách své vzpomínky na naši Pavlu.

A tak vznikl tento sešit.

SEZNAM VYDANÝCH KNIH PAVLY KAŠPAROVÉ

Autorské publikace

Světlo v nás – 12 duchovních sil člověka. Santal Liberec, 1993
Osud nebo svobodná vůle. Santal Liberec, 1997
Návrat k moudrosti a lásce, I. díl. Santal Liberec, 1998
Návrat k moudrosti a lásce, II. díl. Santal Liberec, 1999
Poselství světla. Santal Liberec, 2000
Vnitřní síly a meditace. Santal Liberec, 2001
Procitnutí duše. Santal Liberec, 2003

Překlady

Gizela Weidner: Duchovní pravdy v otázkách a odpovědích. Santal Liberec, 1995
Gizela Weidner: Odkud přicházíme, proč žijeme, kam se vracíme. Santal Liberec, 1995
Adelma Way: Tajemství kosmu, duch – síla - hmota: Santal Liberec, 1996
Gizela Weidner: Věčné zákony života. Santal Liberec, 1996
Gizela Weidner: Ohněm pozemského života ke světlu, vlastním nákladem autorky, 2005

Publikace, vydané vlastním nákladem ve formě sešitů:

Rozhovory se životem – sešit 1 až 42
Počátky života
Odchod
Cyril a Metoděj

